

Kenéz Ferenc: Zárni a házat

(Gizella nővéremnek)

Recseg, ropog a kert,
zárni kell, zárni a
házat,

a dombról lassan
közeleg
az M-Nullás járat.

A rózsá, a rezsó, a lepke
marad majd másra
a házban,

rajtunk a kabát
s csak toporgunk
a télkabátban.

Zárni kell, zárni a
házat,

s beköltözni
valami
másba

(s meglehet,
már egy másik én
öltözött be
a télkabátba).

Az úton évek
jönnek-mennek,
nagy történetek
viszik a vérünk,

ám hol egykor
csodák fakadtak,
csak legyintés vár,
mire odaérünk.

Recseg, ropog a kert,
zárni kell, zárni
a házat,

isten lóbálja
kezében
a kulcsot,

az ördög
buherálja
a zárat,

csak a halandó nem látja
pontosan
se a kulcsot, se a zárat.

Recseg, ropog a kert,

verte október aranya,
s most november
ezüstje veri,

fénylik, miként
a sztaniol,
ha gyermek repesztgeti,

tudásunk lehet-e erről
több annál, mint amit látunk,
hogy foszló aranyban, ezüstben
mintázódik a magányunk.

A kertek alatt
vonatok hangja
robog a néma síneken,
és egyre
messzebről világít
mindannyiunknak
a szerelem.

Még visszhangzik
a kert nyara,
de fasorból kifut
a sugara,

s utána lopózik
mindenünk,
mi is történik
mivelünk?

Recseg, ropog a kert,
zárni kell, zárni
a házat,

az idő nem szól,

nem magyaráz,
ezt-azt még leporol s int:
magadban van
a magyarázat.

Még összetart és
egyben tart
földrengéssel
és családdal,

csak azzal nem tart
össze már, csak azzal nem,
a mázzal.

Kitüremlik már
mindenünk, minden hibánk,
hitvány pontunk,

a zúgó kertben
kettéreccsenve
dől oldalra,

jövöbenézőn,
egy-egy
tornyunk.

De megmarad tán,
gondolom,
megmarad
a szólás,
a visszafordult
cetből ím

elibénk térül

Jónás,

nyikorgatja a kiskaput,

nézi a zárat

s a házat,

majd fellépdél

a küszöbig

s átöleli vállad.

Ennyi csak az üzenet

e végső őszi házban,

ahonnan lassan eltűnünk

egy kikopott kabátban.

Valahol lövők

hangja szól,

majd harang kondul

az estbe,

Jónás köddé válva int,

és eltűnik Nekerésd-be.

A ház marad,

még mindig, itt,

a beszürkülő tájon,

Jónás jártát

nem őrzi más,

csak tökindánk

az ágon.

Recseg, ropog a kert,
zárni kell, zárni
a házat,

a dombról egyre
közeleg
az M-Nullás járat,

rendre mindenkit
összeszed s
(hogy ne legyek oly pátoszos!)
tovább zötyög
a kisbusz,

s lábunk nyomán
végigsöpör
hú gondnokunk,
a himnusz.